

Ko se je mali Jožek zbudil, mu pove presrečni oče, da je zdravnik zatrdil, da je nevarnost za mamico odstranjena, njena močna narava jo je premagala. Kako srečen je deček, ki je mater ljubil tako goreče!

Še drugo veselje pa je Jožku došlo za velikonoč. Popoldne, po službi božji, pridejo gospod župnik k njim in prineso dečku nov voziček.

„Opazoval sem te skozi okno v zakristiji,“ dejali so blagohotno, „kako si radovoljno podaril za mamičino zdravje svoj preljubi voziček nebeški Materi. Tukaj sem ti prinesel drugega! Tvoj voziček pa naj ostane med darovi, prinesenimi Mariji Pomagaj v dokaz, kako ljubi dete Marijo in kako zaupa v njeno pomoč v vseh potrebah in težavah!“ ...

Poslovenila R. Č.

Aleškova butara.

Velikonočna slika.

V naravi se vse oživlja in vstaja. Pomladanski dnevi nastopajo, lepi in čarni. Ptčki se vračajo iz toplih krajev v naše nanovo zeleneče gozdove. Bitničev breg je zopet ves rožnat in pisan. Bingeljčki bingljajo med zeleno travo in med neštetimi pomladanskimi žafrani. Tam zgoraj nad Bitničevim bregom, na obronku Luparjevega griča, pa se ponašajo beli zvončki, belobojni kralji mlade vesne. Po Rebru se vije potok Leskovec in hiti z nagajivimi valčki v dolino. V grmu čivka ptička, veseleča se zlatega solnca, ki obseva in ožarja vrhove holmov.

Danes je v kmečkih hišah pomladno življenje med deco. Vežejo se velikonočne butare. Vsi se pripravljajo na slovesni dan, na cvetno nedeljo. Ni čudno, da se imenuje ta dan — cvetna nedelja! Saj se povsod odpira cvetje in vonja novo življenje. Po dolgočasnih zimskih dneh — zopet rožna pomlad! Blažena sreča se nam seli v srca. Pomladni zrak dihamo, in nova moč vstaja v nas. Odšla je otožna starka zima. Zadnji pozdrav ji

je dalo solnce, ki se je uprlo s toplimi žarki ob bregove nizkih gričev in zasijalo po lazih.

Da bi vi vedeli, kako raja srce veselja Šinkovčevemu Alešku danes na cvetne sobote popoldan! Njegov ded so zlezli z zapečka, ki jim je bil celo zimo najprijetnejše počivališče. Na palico oprti stopajo po hiši in pogledujejo zdajnzdaj Aleška, ki niti trenotek ne more biti pri miru. Semintja, gorindoli leta po hiši, kakor bi nečesa iskal.

„Mama, kje je cajna, da grem po bršljana in bodičevja? Dajte mi jo, dajte!“

Mati odložijo delo iz rok in odidejo iz sobe. Ravnokar so šivali Jožkovo srajco. Jožka namreč ni doma; je v šoli. Pa se takoj vrnejo mati v hišo.

„Tu imaš, Alešek, cajno; vidiš jo. Pazi, da se ti ne izsname ročaj. Toda počakaj Jožka!“

„Oče, ali bo še česa drugega treba za butaro kot bršljana in bodičevja? — Leskove šibe so že tamle v kotu.“

Ded se malo odkašljajo, ker jih tare naduha. Nato odgovoré:

„E, bova že midva tako naredila, da bo butara lepa. Nič ne skrbi preveč, Alešek.“

„Kajne, oče, moja butara bo najlepša zato, ker mi jo boste vi zvezali.“

„E, bo že, bo že!“

„Koliko boš pa dal očetu plačila, če ti bodo zvezali butaro,“ se oglasijo mati izza mize.

Alešek pogleda mater in deda. V zadregi je za odgovor. No, pa mu dedek takoj pomagajo.

„E, kaj bi tisto,“ dejo. „Z Aleškom sva prijatelja. Se bova že pobotala, da bo za oba prav.“

To je Alešku všeč. Posmehne se nežno in zadovoljno. V glavi mu roji polno misli. O, da bi že kmalu prišel Jožek iz šole, želi Aleškovo srce. Nerad in nestrpno ga čaka Alešek. Pusto in neprijetno se mu zdi to čakanje.

Ded sedejo na klop. Prižgó si dolgo pipo. Alešku pa postaja dolgočasno.

„Pojdi sem, Alešek,“ mu rekó dedek in mu namignejo s prstom. Alešek gre in sede na njihovo koleno

ter gleda goste, dimaste valčke, ki uhajajo iz dedovih ust v zrak in se širijo po sobi. In kaj se mali Alešek vsega ne izmisli? —

„Oče, dajte meni lulo, bom še jaz kadil!“

Ded se mu nasmehnejo. Mati pa reko:

„Glejte, glejte, kaj vse pride Alešku na misel.“

Seveda so ded prepametni, da bi mu izpolnili tako neprimerno prošnjo.

V sobo stopi ves zasopel Jožek. Tekel je iz šole, kar je mogel. Ni se dovolj zanesel na Aleška. „Morda me pa Alešek ne bo počakal in bo šel kar sam,“ si je mislil celo popoldne, dokler je bil v šoli. Zato se je sedaj Aleška toliko bolj razveselil.

„No, Jožek, zdaj pa kar pojdiva,“ reče Alešek.

Jožek odloži torbico, vzame cajno v roke in se pripravi za odhod. Alešek stopi na njegovo stran.

„Kajne, oče, takega bršljana, ki ima veliko jagod in je od njih ves črn.“

„Takega, da! Dobila ga bosta, hm, tam, kjer so zelo goste smreke. Po bodičevja pa ti pojdi na smreko, ki si večji, Jožek; Alešek naj pa počaka pod smreko in pobira, kar mu boš nametal z nje. Tako! Sedaj pa pojdita v božjem imenu!“

„Le pazita, da se vama kaj ne primeri,“ ju posvare mati.

*

Ded so sedeli na stolu in vezali butaro. Mati so šivali za mizo obleko. Skozi okno je prihajal v sobo solnčni žarek, v njegovem pramenu se je poigraval prah. Ded in mati sta se pogovarjala o Alešku in o Jožku. Ded so ju hvalili, mati so ju pa bolj karali kot hvalili.

Tedaj vstopita veselih obrazov Alešek in Jožek.

„No, kako pa to, da sta že doma?“ ju vprašajo mati.

„Kaj bi hodila?“ se oglasi Jožek. „Veste, mama, s Aleškom sva pametno pogodila.“

„No, no, saj imata bršljan in bodičevje,“ menijo ded. „Kje sta ga pa dobila, da sta se vrnila tako hitro.“

„To naj pa Alešek pove,“ pravi Jožek.

„V Brinovčku sva srečala Kajžarjevega Toneta in Jakca. Poln koš sta imela bršljana in bodičevja. Prašala

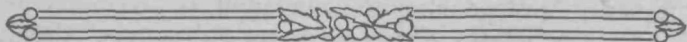
sta naju, kam in po kaj greva. Povedala sva jima. Pa sta rekla: „Nikari ne hodita! Saj ga vama midva dava, ko ga imava toliko. Le z nama pojdiva domov, pa bo najbolje.“ In z Jožkom sva se vrnila. Prihranila sva si trud, ki bi ga tako imela.“

„To sta pa pametno napravila.“

„Mama, prosim, kruha dajte Kajžarjevima, kadar bosta prišla k nam v vas. Pogledjte, toliko bršljana sta nama dala,“ kaže Jožek.

„Obljubila sta, da bosta prišla jutri gledat mojo butaro,“ se hvali Alešek. „Le dajte jima kruha, mama.“

(Konec prih.)

Odgonetna uganka v št. 3.

Kolar — Karol.*)

Prav so uganili: Štelcar Josip, sluga kn. škof. pisarne v Mariboru; Svetina Ida, učenka v Pliberku; Grudnov Ivan iz Dol. Retji pri Laščah; Lassbacher Karol, učenec IV. razreda, in Lassbacher Marija, učenka V. raz. v Ljubljani; Lederhas Ljudmila, učenka VI. razr. v Lichtenturničnem zavodu in Lederhas Danica, učenka III. razreda na c. kr. vадnici v Ljubljani; Zacherl Minka, Slavka in Francek, učenci v Ljutomeru; Čadež Terezija, učenka v notranji uršulinski šoli v Ljubljani; Perpar Avgust, Merzelj Ignacij, Marjetič Jožef, Turk Jožef, Milač Rupert, učenci deške ljudske šole v Rudolfovem; Krepek A., Pokorn D., Voglar Giz., Hauptmann El., Vreš A., Šelih N., Kos H., Pristotnik A., Golmajer Kr., Kočar M., Mišura M., Sturm M., Čepič M., Rozina M., Brandl F., Uranjek M., učenke samostanske šole v Mariboru; Rott Mera v Krašnji; Kumar Rudolf, učenec II. razreda v Ljubljani; Pehani D., Bukovec Tilka, Černe Lenica, Žlindra Tili, Marinko Ljubica, Zajec Olga, Malnerič Marta, Aleš Gorislava, Arko Mary, Chochola Vilma, učenke III. razr. meščanske šole v Šmihelu pri Rudolfovem; Pureber Alojzij, Slanc Ivan, Dereani Ciril, Ludviger Frid., Smolik Fr., Kambič Zorko, Zajc Jožef, Turk Jožef, Osvald Rudolf, Perpar Avgust, Režen Fr., učenci v Rudolfovem; Očkar Ana in Minka, Jenko Ivanka, Pavli Jožefa, učenke vnanje mešč. šole pri čč. uršulinkah v Ljubljani; Hrast Janko, Wolf Anton, učenca IV. razr. na c. kr. vадnici v Ljubljani; Pustišek Mihael v Zdolah na Štajerskem.

*) Pomotoma je bila v uganki postavljena številka 5 namesto številke 3.